

पानियम — संख्या अठारह

तीन पटक २५०

Jeff Pippenger

2026-02-25

अब हामी दानियेल ११ को बाह्रौं पदका केही निहितार्थहरूलाई सम्बोधन गर्नेछौं, र त्यसपछि, “२५०” वर्षका ती तीन रेखाहरूलाई एघारौं देखि पन्ध्रौं पदसम्मको इतिहासमा ल्याउनेछौं, जुन २०० ईसा पूर्वमा पानियमको युद्धमा पूरा भएको थियो। ४५७ ईसा पूर्वमा सुरु भएको “२५०” वर्षको रेखा राफियाको युद्धबाट सुरु भई पानियमको युद्धमा समाप्त हुने अवधिको मध्यभागमा, २०७ ईसा पूर्वमा समाप्त हुन्छ। नेरोको रेखामा रहेको “२५०” वर्ष कन्स्टान्टिनको तीन-चरणीय इतिहासमा समाप्त हुन्छ, जसलाई ३१३, ३२१ र ३३० वर्षहरूले प्रतिनिधित्व गर्छन्। संयुक्त राज्य अमेरिकाको “२५०” वर्ष ४ जुलाई, २०२६ मा समाप्त हुन्छ।

नेरोको रेखाले पहिले संयुक्त राज्य अमेरिकामा, त्यसपछि संसारमा, पशुको प्रतिमाको परीक्षाको समयको इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। ईसापूर्व ४५७ को रेखाले ट्रम्पलाई सैन्य दृष्टिले दुई युद्धहरूका बीचको मध्यबिन्दुमा राख्छ। १७७६ बाट फैलिने अवधिले ट्रम्पको अन्तिम राष्ट्रपतित्वका लागि पनि एक मध्यबिन्दुलाई चिन्हित गर्दछ। यी रेखाहरूलाई तिनीहरूको उचित स्थानमा राख्नका लागि, हामी पहिले बाह्रौं पद, र रूस तथा पुटिनको पतनलाई विचार गर्नेछौं। त्यसपछि “२५०” वर्षका तीन रेखाहरू, अनि हस्मोनी वंशको रेखा। ती रेखाहरू स्थापित भएपछि, हामी पिटरलाई पानियमसँग समरेखामा राख्नेछौं। जब ती रेखाहरू स्थापित हुन्छन्, तब हामीले जुलाई १८, २०२० को सन्देशलाई कसरी सच्याइने र घोषणा गरिने हो, र त्यो योएलको पुस्तकको सन्देश हो भन्ने कुरा चित्र सक्नुपर्छ।

यहूदाका राजा उज्जियाह र मिश्रका राजा टोलमी

राफियाको युद्धमा पद एघारलाई पूरा गरेको इतिहास उज्जियाह राजाको इतिहाससँग मिल्दोजुल्दो छ। जब यशैयालाई शुद्ध पारियो र उत्तरवर्षाको सन्देश घोषणा गर्न सामर्थ्य प्रदान गरियो, उनको बोलावट उज्जियाह मरेको वर्षमा आयो।

राजा उज्जियाह मरेको वर्षमा मैले पनि परमप्रभुलाई सिंहासनमा विराजमान भएको देखें, जो उच्च र अति उन्नत हुनुहुन्थ्यो, र उहाँको वस्त्रको पल्लाले मन्दिर भरिएको थियो। यशैया ६:१

उज्जियाहको मृत्यु अघि उनले प्रकट गरेको विद्रोह भएको थियो, जुन राफियाको युद्धमा विजय प्राप्त गरेपछि तुरुन्तै टोलमीले देखाएको विद्रोहसँग समानान्तर र अनुरूप थियो। उज्जियाह र टोलमी त्यस्ता दक्षिणी राजाका प्रतीकहरू हुन् जसको हृदय उचालिएको छ, र जसले आफ्नो राज्यसत्तालाई मण्डलीय अधिकारसँग जोड्ने प्रयास गरेर विद्रोह गर्छन्। जब उज्जियाहले मण्डली र राज्यलाई एकीकृत गर्ने प्रयास गरे, तब उनको निधारको कुष्ठरोगले पशुको छापको पूर्वरूप दियो।

अनि तेस्रो स्वर्गदूतले तिनीहरूको पछि लाग्दै ठूलो स्वरले भन्यो, यदि कसैले त्यस पशु र त्यसको मूर्तिलाई पूजा गर्छ, र आफ्नो निधारमा वा आफ्नो हातमा त्यसको छाप ग्रहण गर्छ भने, त्यही व्यक्तिले परमेश्वरको क्रोधको दाखमद्य पिउनेछ, जुन उहाँको प्रचण्ड क्रोधको कचौरामा नमिसाई खन्याइएको छ; र उसलाई पवित्र स्वर्गदूतहरूको सामुन्ने र थुमाको सामुन्ने आगो र गन्धकले यातना दिइनेछ। अनि तिनीहरूको यातनाको धुवाँ सदा सर्वदाका लागि माथि उठिरहन्छ; र जसले त्यस पशु र त्यसको मूर्तिलाई पूजा गर्छन्, र जसले त्यसको नाउँको छाप ग्रहण गर्छन्, तिनीहरूलाई दिनरात कुनै विश्राम हुँदैन। प्रकाश १४:९-११।

त्यसपछि उज्जियाहले मण्डली र राज्यलाई एकीकृत गर्ने आफ्नो विद्रोही प्रयासको समयदेखि सुरु भएको क्रमिक मृत्युलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। त्यसपछि उनले आफ्नो छोरासँग एघार वर्षसम्मको प्रभावहीन सह-शासनलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। उज्जियाह आफ्नो विद्रोहपछि एघार वर्षसम्म जीवित रहे। उनको विद्रोहको आरम्भले आइतबारको

व्यवस्थालाई प्रतीकित गर्छ, जहाँ मण्डली र राज्य एकीकृत गरिन्छन् र पशुको छाप लागू गरिन्छ। एघार वर्षपछि उनी मरे, जसले यहूदाको दक्षिणी राज्यका राजाको रूपमा उनको शासनको अन्त्यलाई प्रतिनिधित्व गर्छ, जो गौरवशाली देश थियो, अर्थात् संयुक्त राज्य अमेरिका।

भविष्यसूचक सम्बन्धमा टोलमीको सन्दर्भमा उज्जियाहले यहूदा, गौरवशाली देश, र धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवादलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ; जबकि टोलमीले मिश्रलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, जो अजिङ्गरको शक्ति हो, जसको धर्म आत्मावाद हो। जब यी दुई राजाहरूलाई समानान्तर रेखाहरूका रूपमा विचार गरिन्छ, तब उज्जियाह गौरवशाली देशको दृष्टान्त रहँदैन, र सँगै उनीहरू दुई राष्ट्रहरूको प्रतीक बन्छन्। मिश्र र यहूदा आत्मावाद र धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्टवादका धर्महरूको प्रतीक हुन्। तिनीहरू राज्य र मण्डलीका प्रतीक हुन्। राज्यकला र मण्डलीकला, जसको तिनीहरूले प्रतिनिधित्व गर्छन् जब तिनीहरू एउटै प्रतीकका रूपमा एकसाथ उभिन्छन्, दुई राष्ट्रहरू समेट्छन्, जसरी मादी र फारसीहरू थिए, जसरी फ्रान्सको मिश्र र सदोम थियो, जसरी संयुक्त राज्य अमेरिकाका रिपब्लिकन र प्रोटेस्टेन्ट सिडहरू छन्, जसरी इस्राएल र यहूदाका उत्तरी र दक्षिणी राज्यहरू थिए, साथै मूर्तिपूजक रोम र पोपीय रोम पनि। दुई राज्यहरूको प्रतीकका रूपमा, तिनीहरू यरूशलेमको मन्दिरद्वारा भविष्यसूचक रूपमा एकसाथ बाँधिएका छन्, जहाँ उज्जियाह र टोलमी दुवैले यरूशलेमको मन्दिरमा बलि चढाउन खोजेका थिए। एउटै पवित्रस्थानमा विद्रोह गर्ने दुई राष्ट्रहरू।

यो ध्यान दिनु महत्त्वपूर्ण छ कि दुवै राजाहरूको विद्रोह यरूशलेमस्थित मन्दिरसँग सम्बन्धित थियो, जुन अध्याय दसमा दानिएलले ख्रीष्टलाई देखेको मन्दिरको प्रतीक हो। यी दुवै राजाहरूका इतिहासहरू युकेनी युद्धमा एकसाथ मिल्छन्, र यसरी तिनीहरूले २०१४ मा आफ्नो गवाही आरम्भ गर्छन्। तिनीहरू दुवै सैन्य विजयहरूद्वारा उचालिएका थिए, जसको प्रतिनिधित्व पद एघारमा उल्लिखित राफियाको युद्धले गर्दछ। राफियाले बाइबलीय भविष्यवाणीको छैटौँ राज्यको सीमाक्षेत्र तथा आइतबारको व्यवस्थाको त्रिगुणी एकताको सङ्केत गर्दछ। यो सङ्घर्षरत कलीसियाबाट विजयशाली कलीसियातर्फको संक्रमणको सीमा पनि हो।

2014 पछि, सबैभन्दा धनी राजाले 2015 मा राष्ट्रपतिको पदका लागि उम्मेदवारी दिने आफ्नो अभिप्राय घोषणा गरे। 2020 मा, रिपब्लिकन सिडको प्रतिनिधित्व गर्ने सबैभन्दा धनी राजाले आफ्नो घातक घाउ प्राप्त गर्‍यो, जुन पछि निको पारिने थियो। 2022 मा युकेनी युद्ध चर्कियो। त्यसपछि 2024 को निर्वाचनमा, पद तेह्रको परिपूर्तिमा, ट्रम्प फर्के। 2023 को जुलाईमा, उजाड-स्थानमा एउटा स्वर सुनाइयो। 2023 डिसेम्बर 31 मा, प्रोटेस्टेन्ट सिड पुनर्जीवित भयो, जसरी 2024 को निर्वाचनमा रिपब्लिकन सिड पनि भयो, जब ट्रम्प फर्के, र त्यसपछि 2025 मा मन्दिरको परीक्षाको आगमनसँगै जगको परीक्षा समाप्त भयो।

१९८९

सन् १९८९ मा खोलिएका सत्यहरू द्विविध थिए। सुधार आन्दोलनहरूका भविष्यवाणीगत समानताहरू र दानियेल अध्याय ११ का अन्तिम छ पदहरू एकै समयमा खोलिए। पद ४० को प्रारम्भिक सन्देश स्थापित गर्न केही निश्चित भविष्यवाणीगत नियमहरू प्रयोग गरिएका थिए। तीमध्ये केही त्यही सत्यहरू अहिले त्यही पदको गुप्त इतिहास बुझ्ने कुञ्जी भएका छन्, जहाँ ती भविष्यवाणीगत रत्नहरू पत्ता लगाइएका थिए। म एउटा उदाहरण दिनेछु।

सन् 1989 मा, दानियेलका अन्तिम छ पदहरूले के जनाउँछन् भन्ने विषयमा एडभेन्टवादभित्र कुनै एकीकृत समझ थिएन। त्यो एकताको अभाव द्विविध थियो। ती पदहरूको अर्थबारे कुनै सर्वसम्मति थिएन। ती पदहरूबारे आफूलाई समझ भएको दाबी गर्नेहरूले मानवीय विचारहरू प्रस्तुत गरे, जसमा पतित प्रोटेस्टान्टवाद र क्याथोलिकवादको धर्मशास्त्र मिसिएको थियो—त्यो जन्मसिद्ध उत्तराधिकार, जुन उनीहरूले 1863 को विद्रोहका आफ्ना पितृपूर्वजहरूबाट प्राप्त गरेका थिए, जब उनीहरूले यारोबामको आधारभूत विद्रोहमा अवज्ञाकारी अगमवक्ताको भूमिका पूरा गरे। ती पदहरूले के जनाउँछन् भन्ने बारेका ती व्यक्तिगत विचारहरू, अधिकतममा, निजी व्याख्याहरू मात्र थिए। ती पदहरूबारेका उनीहरूका विचारहरू या त आधारभूत भविष्यवाणीसम्बन्धी प्रयोगको प्रतिकूल थिए, र प्रायः तिनै पदहरूबारे उनीहरूले स्वयं पहिचान गरेको मूल आधारको समेत विपरीत थिए।

ती पदहरूमा हामीले जे देख्यौं, त्यो सबै छवटै पदहरूको एक सुसंगत समझ थियो। हामीले देखेको सन्देशको यही सुसंगतताले मलाई मेरो समझ प्रस्तुत गर्न प्रोत्साहित गर्‍यो, यद्यपि मलाई थाहा थियो कि मैले बुझेको कुरालाई सम्पूर्ण एडभेन्टवादले अस्वीकार गरेको थियो। ती पदहरूको सम्बन्धमा हामीले बुझेको कुरा पहिलो पटक 1996 मा प्रकाशित भयो, र त्यहाँ प्रस्तुत गरिएको त्यो समझ तीस वर्षको अवधिमा समय अगाडि बढ्दै जाँदा अझै बलियो मात्र बन्दै गएको छ!

यदि तपाईं The Time of the End पत्रिकामा भएको पहिलो नै सन्दर्भलाई विचार गर्नुहुन्छ भने, तपाईं Testimonies, volume 9, page 11 पाउनुहुन्छ। 9/11 भन्दा पाँच वर्षअघि, त्यो पत्रिका 9/11 बाट आरम्भ हुन्छ। मलाई उत्साहित तुल्याउने बुझाइहरूमध्ये एउटा यो थियो कि पद चालीसमा उल्लिखित “अन्तको समयमा” उत्तरका र दक्षिणका राजाहरू शाब्दिक शक्ति होइनन्, तर आत्मिक शक्तिहरू थिए। त्यस समयमा, मलाई यसअघि नै थाहा थियो कि Sister White ले Daniel र Revelation का पुस्तकहरू एउटै पुस्तक हुन्, र Daniel मा रहेको उही भविष्यवाणीको रेखा John ले Revelation मा उठाएका छन् भनी बताएकी छन्। मैले यो Revelation एघारमा भेटिएको थिएँ, जुन 1798 मा अन्तको समय वरिपरिको इतिहासमा पूरा भएको थियो; त्यस अध्यायमाथि Sister White को टिप्पणीले France आत्मिक Egypt थियो भन्ने कुरा स्पष्ट रूपमा सिकाउँछ, र Revelation सत्रमा पशुमाथि बस्ने वेश्या आत्मिक Babylon थियो भन्ने कुरामा पनि उहाँ उति नै स्पष्ट हुनुहुन्थ्यो।

ती दुई शक्तिहरूको सिस्टर ह्वाइटद्वारा गरिएको पहिचान The Great Controversy मा पाइन्छ, र ती टिप्पणीहरूले यूहन्ना र दानिएलको साक्षीलाई एकसाथ बाँध्छन्। दानिएल अध्याय एघारमा दक्षिणका राजाको परिभाषा मिस्रमाथि नियन्त्रण गर्ने शक्ति हो, र उत्तरका राजा बाबेलमाथि नियन्त्रण गर्ने शक्ति हो। जब बाइबल र भविष्यवाणीको आत्माले एकसाथ कार्य गर्दै दानिएल र प्रकाशलाई एउटै बिन्दु प्रमाणित गर्न एकत्र ल्याई कुनै सत्य स्थापित गरे, त्यो त्यस्तो कुरा थियो जसलाई म कुनै भ्रमित धर्मशास्त्री, वा आत्मनिर्भर सेवकाइका कुनै भ्रमित स्वयं-नियुक्त अगुवासमक्ष कहिल्यै समर्पण गर्न सकिदिनथेँ।

राफियाको युद्धका प्रतीकहरूका रूपमा पटोलमी र उज्जियाहलाई, तथा तिनीहरूको हृदय उचालिएपछि उत्पन्न हुने परिणामलाई बुझ्नु भनेको, यस तथ्यद्वारा निर्देशित हुनु हो कि पटोलमीले रोमको प्रतिनिधि शक्तिलाई पराजित गर्ने अजिङ्गर-शक्तिको प्रतिनिधित्व गर्छ, तर अन्ततः पद दसमा र सन् १९८९ मा पटोलमीलाई पराजित गरिसकेको त्यही प्रतिनिधि शक्तिसँग हाँछ। ऐतिहासिक भिन्नताहरू जानाजानी राखिएका हुन् र महत्त्वपूर्ण छन्।

उज्जियाहले चर्च र राज्यलाई एकसाथ ल्याउने प्रयास गर्दा पशुको छाप ग्रहण गर्छ; उज्जियाह नै महिमामय देश हो, र १९८९ मा सन्देशको प्रारम्भमा महिमामय देश एउटा प्रमुख तर्क थियो। के महिमामय देश संयुक्त राज्य अमेरिका हो, वा सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट चर्च हो? त्यस बेला महिमामय देश एडभेन्टिस्ट चर्च हो भन्ने गलत धारणामा अडिग रहनेहरू—र अझै पनि त्यसैमा अडिग रहने जो कोही पनि—तर्क गर्थे कि पैतालीसौं पदको महिमामय पवित्र पर्वत स्पष्ट रूपमा परमेश्वरको चर्च थियो; त्यसैले तिनीहरूका लागि पर्वत र देश एउटै प्रतीक हुन् भन्ने ठहरिन्थ्यो। मेरो विचारमा, यो साधारण मानवीय तर्क हो।

उज्जियाह गौरवशाली देश हो, र टोलमी मिश्र हो। गौरवशाली देशको रूपमा उज्जियाहसँग प्रोटेस्टान्टवाद र गणतन्त्रवादका दुई सिङहरू छन्। टोलमीको राजनीतिक प्रकटीकरण साम्यवाद र त्यसका विभिन्न रूपहरू हुन्, र टोलमीको धार्मिक प्रकटीकरण आत्मावाद र त्यसका विभिन्न रूपहरू हुन्। अजिङ्गर शक्तिको एउटा विशेषता यो हो कि त्यो एक महासंघ हो, तर झूटो अगमवक्ता, जो गौरवशाली देश हो, दुई सिङ भएको एउटै राष्ट्र हो।

दानियेल अध्याय एघारको पद चालीसले यो स्थापित गर्‍यो कि सन् १९८९ मा सोभियत संघ हटाउँदा संयुक्त राज्य अमेरिका पापacyको प्रतिनिधि शक्ति थियो। यो सत्य प्रकाशको पुस्तक अध्याय तेह्रको दुई-सिङ्गे पृथ्वीको पशुको भूमिकासँग मेल खान्छ, किनकि ती दुई पुस्तक एउटै हुन्।

अनि मैले पृथ्वीबाट माथि आइरहेको अर्को पशु देखें; त्यसका थुमाहरू थुमाजस्तै दुईवटा थिए, तर त्यो अजिङ्गरझैं बोल्थ्यो। अनि त्यसले पहिलो पशुको सबै अधिकार उसको सामुने प्रयोग गर्दछ, र पृथ्वी तथा त्यसमा बस्नेहरूलाई त्यस पहिलो पशुको उपासना गर्न लगाउँछ, जसको घातक घाउ निको भएको थियो। प्रकाश १३:११, १२।

प्रकाशितवाक्य अध्याय तेह्रले संयुक्त राज्य अमेरिकालाई पोपशाहीको प्रतिनिधि शक्तिको रूपमा पहिचान गर्दछ, किनकि पृथ्वीको पशुले समुद्रबाट निस्किएको त्यो पशुको “सबै शक्ति चलाउँछ,” जो “त्यसका सामु” आएको थियो। पद दुईमा मूर्तिपूजक रोमको अजिङ्गरले पोपशाहीलाई आफ्नो शक्ति, सिंहासन, र महान् अधिकार दिएको थियो। “शक्ति” भनेर अनूदित शब्दको अर्थ शक्ति नै हो, तर पद बाह्रमा “शक्ति” भनेर अनूदित भएको शब्द फरक छ, जसको अर्थ “प्रतिनिधिस्वरूप सुम्पिएको अधिकार” हो।

संयुक्त राज्य अमेरिका पोपतन्त्रको प्रतिनिधि शक्ति हो, जसको पूर्वछाया मूर्तिपूजक रोमद्वारा देखाइएको थियो; र त्यसले पद दुईमा प्रस्तुत गरिएझैं पोपतन्त्रलाई आफ्नो सैन्य तथा आर्थिक समर्थन दिएको थियो। यसो गर्दा मूर्तिपूजक रोमले संयुक्त राज्य अमेरिकाको पूर्वछाया प्रकट गर्‍यो, जसले पनि पोपीय शक्तिको फोहोरी काम पूरा गर्न आफ्ना “रथहरू, जहाजहरू र घोडचढीहरू” उपलब्ध गराउने थियो।

जब पद १०, ११ र १५ का तीनवटा युद्धहरू इतिहासमा पूरा भए, प्रत्येक युद्धमा एन्टिओकस म्याग्नस उपस्थित थियो। यस तथ्यले पहिचान गराउँछ कि ती तीन युद्धहरूमा प्रतिनिधित्व गरिएको शक्ति पशुको प्रतिनिधि शक्ति हो, किनकि त्यो सधैं एन्टिओकस नै हुन्छ, र १९८९ मा एन्टिओकस संयुक्त राज्य अमेरिकाको प्रतिनिधि शक्ति थियो।

पद सोह्रको आइतबारको व्यवस्था तर्फ लैजाने ती तीन युद्धहरूले अल्फा र ओमेगाको हस्ताक्षर वहन गर्छन्, र सत्यको संरचना पनि। पहिलो युद्ध र तेस्रो युद्धमा संयुक्त राज्य अमेरिका नै छ, जसले पहिलो र अन्तिम युद्धमा एउटा अल्फा र ओमेगा पहिचान गराउँछ। पद सोह्रको आइतबारको व्यवस्था तर्फ लैजाने ती तीन युद्धहरूले सत्यको हस्ताक्षर पनि वहन गर्छन्। नाजी युक्रेनको प्रतिनिधि शक्ति बीचको युद्ध हो, जसले हिब्रू शब्द “सत्य” को ढाँचाभित्र रहेको मध्य वेमार्कको विद्रोहलाई प्रतिनिधित्व गर्छ। ती तीन युद्धहरूले १९८९ देखि आइतबारको व्यवस्था सम्मलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, जसको अर्थ तिनीहरूले पद चालीसको “लुकेको इतिहास” लाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।

प्रकाशितवाक्य ११ को एघारौँ पदले २०२३ लाई दुवै सिङ्गरहरू पुनर्जीवित हुने बिन्दुका रूपमा पहिचान गर्दछ। दानिएल ११ को एघारौँ पदले पनि इतिहासको यही उही अवधिलाई पहिचान गर्दछ। भविष्यवाणीको आन्तरिक रेखा र भविष्यवाणीको बाह्य रेखा २०२३ मा एकआपसमा मिल्दछन्। आन्तरिक रेखा दानिएलले बुझेको “कुरा” हो, र बाह्य रेखा उसले बुझेको “दर्शन” हो।

दानिएलले चित्रण गरेको मन्दिरको परीक्षा बाइसौँ दिनमा प्रारम्भ भयो, र ९/११ पछि बाइस वर्षमा—जुन बिन्दुमा यशैया मन्दिरमा प्रवेश गरे—तपाईंलाई २०२३ सम्म पुर्‍याउँछ। यशैयाले ९/११ मा एघार वर्षसम्म कुष्ठरोगसँग जीवित रहेपछि उज्जियाहको मृत्युको पहिचान गर्छन्। मन्दिर निर्माण गर्ने कार्यमा पहिले जग हाल्ने, त्यसपछि मन्दिर खडा गर्ने, र शिरोद्वंगा राख्ने कार्य समावेश छ, जसले त्यसपछि तेस्रो लिट्मस परीक्षणतर्फ डोर्‍याउँछ, जुन लेवीय २३ को रेखामा तुरहीहरूको पर्वद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ। अनन्त सुसमाचारको आन्तरिक कार्य बाह्य रेखाको इतिहासको अवधिमा सम्पन्न हुन्छ। पद एघारमा पुटिनलाई टोल्मीको रूपमा प्रतिरूपित गरिएको छ, र राजा उज्जियाहले दक्षिणका त्यस राजाको चित्रणका लागि दोस्रो साक्षी प्रदान गर्छन्, जो सैनिक सफलताद्वारा उच्च पारिन्छ, र त्यसपछि धर्मको क्षेत्रमा आफूलाई प्रवेश गराउने प्रयास गर्छ।

र दक्षिणका राजा क्रोधले उद्दीप्त हुनेछन्, र उनी निस्केर तिनीसित, अर्थात् उत्तरका राजासित, युद्ध गर्नेछन्; अनि उसले एउटा ठूलो भीड खडा गर्नेछ; तर त्यो भीड उसको हातमा सुम्पिनेछ। अनि जब उसले त्यो भीड हटाइसकेपछि, उसको हृदय उचालिनेछ; र उसले धेरै दशौँ हजारलाई ढाल्नेछ; तर त्यसद्वारा ऊ बलियो हुनेछैन। दानियल ११:११, १२।

उरियाह स्मिथले प्टोलेमी फिलोपाटरको इतिहास तथा यरूशलेमको मन्दिरमा बलिदान चढाउने उनको प्रयासबारे चर्चा गर्छन्।

“आफ्नो विजयको सदुपयोग गर्न सक्ने दूरदर्शिता प्टोलेमीमा थिएन। यदि उनले आफ्नो सफलतालाई अगाडि बढाएका भए, सम्भवतः उनी एन्टिओकसको सारा राज्यका स्वामी बन्ने थिए; तर केही धम्की र केही त्रास मात्र देखाएर सन्तुष्ट भई, उनले शान्ति गरे, ताकि आफ्ना पशुतुल्य वासनाहरूको अविराम र अनियन्त्रित भोगविलासमा आफूलाई सुम्पन सकून्। यसरी, आफ्ना शत्रुहरूलाई जितिसकेपछि पनि, उनी आफ्नै दुर्गुणहरूबाट पराजित भए, र आफूले स्थापित गर्न सक्ने महान् नामलाई बिर्सेर, भोजभतेर र दुराचारमा आफ्नो समय बिताए।”

“उसको सफलता मिलेपछि उसको हृदय उचालियो, तर त्यसद्वारा ऊ कदापि सुदृढ भएन; किनकि त्यसको उसले गरेको अपमानजनक प्रयोगले आफ्नै प्रजालाई उसकै विरुद्ध विद्रोह गर्न प्रेरित गर्‍यो। तर उसको हृदयको उचालिनु विशेष गरी यहूदीहरूसँगका उसका व्यवहारमा प्रकट भयो। यरूशलेममा आएर, त्यहाँ उसले बलिदानहरू चढायो, र त्यस स्थानको व्यवस्था र धर्मको विपरीत, मन्दिरको परमपवित्र स्थानभित्र प्रवेश गर्न अत्यन्त इच्छुक भयो; तर, धेरै कठिनाइका साथ भए पनि, रोकिएपछि, ऊ यहूदीहरूको सम्पूर्ण जातिप्रति क्रोधले दन्कँदै त्यहाँबाट निस्कियो, र तुरुन्तै तिनीहरूका विरुद्ध भयानक र निर्दय सतावट आरम्भ गर्‍यो। अलेक्जान्द्रियामा, जहाँ अलेक्जान्डरका दिनहरूदेखि यहूदीहरू बसोबास गर्दै आएका थिए, र अति अनुगृहीत नागरिकहरूले पाउने विशेषाधिकारहरू उपभोग गरिरहेका थिए, यस सतावटमा यूसेबियसका अनुसार चालीस हजार, जेरोमका अनुसार साठी हजार मारिए। मिश्रवासीहरूको विद्रोह र यहूदीहरूको संहारले निश्चय नै उसको राज्यमा उसलाई सुदृढ तुल्याउने काम गरेन, बरु त्यसलाई प्रायः पूर्णतया नाश गर्न नै पर्याप्त भयो।” उरियाह स्मिथ, Daniel and the Revelation, 254.

ई.पू. २१७ मा राफियामा प्टोलेमी फिलोपाटरले प्राप्त गरेको सैनिक विजयले प्टोलेमीलाई सुदृढ पारेन, तर त्यसले “उसको हृदयलाई उचाल्यो।” युकेनी युद्धमा विजयले पुटिनलाई सुदृढ पार्ने छैन, तर त्यसले “उसको हृदयलाई उचाल्नेछ,” जसरी सैनिक सफलताले राजा उज्जियाहको हृदय उचाल्न लगाएको थियो।

अनि उज्जियाहले सारा सेनाका निम्ति ढालहरू, भालाहरू, शिरस्त्राणहरू, कवचहरू, धनुषहरू, र ढुङ्गा हान्नका लागि गोफनहरू तयार पारिदिए। अनि उनले यरूशलेममा कुशल मानिसहरूले आविष्कार गरेका यन्त्रहरू बनाए, जो धरहराहरू र प्राकारहरूमाथि राखिन्थे, ताकि तिनद्वारा तीरहरू र ठूला ढुङ्गाहरू प्रक्षेपण गर्न सकियोस्। अनि उनको नाम टाढा-टाढासम्म फैलियो; किनकि उनी अद्भुत रूपमा सहायता पाएका थिए, यहाँसम्म कि उनी शक्तिशाली भए। तर जब उनी शक्तिशाली भए, उनको हृदय उनको आफ्नै विनाशका लागि उचालियो; किनकि उनले परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरको विरुद्धमा अपराध गरे, र धूपको वेदीमाथि धूप बाल्न परमप्रभुको मन्दिरभित्र पसे। २ इतिहास २६:१४-१६।

सैन्य विजयहरूका कारण हृदय उचालिएका दुई दक्षिणी राजाहरूले उही मन्दिरमा प्रवेश गरी बलि चढाउन प्रयास गरे, जुन कार्य केवल याजकलाई मात्र गर्न अनुमति थियो। दुवै अवस्थामा, याजकहरूले ती घमण्डी राजाहरूका त्यस्तो गर्न खोजेका प्रयासहरूको प्रतिरोध गरे। त्यसपछि एक राजाले यहूदीहरूसँग प्रतिशोध आरम्भ गर्‍यो, र अर्कोलाई निधारमा कुष्ठरोग लाग्यो।

तब पुजारी अजर्याह उनको पछ्याउँदै भित्र पसे, र तिनीसँग परमप्रभुका असी जना पुजारीहरू थिए, जो साहसी पुरुषहरू थिए। अनि तिनीहरूले राजा उज्जियाहको सामना गरे, र उनलाई भने, “हे उज्जियाह, परमप्रभुको निम्ति धूप बाल्नु तिम्रो काम होइन, तर हारूनका सन्तान पुजारीहरूको काम हो, जो धूप बाल्नका लागि अभिषिक्त गरिएका छन्; पवित्रस्थानबाट बाहिर निस्क, किनकि तिमीले अपराध गरेका छौ; न त परमप्रभु परमेश्वरबाट यो तिम्रो आदरको कारण हुनेछ।” तब उज्जियाह क्रोधित भए, र धूप बाल्नका लागि उनको हातमा धूपदान थियो; अनि जब उनी पुजारीहरूमाथि क्रोधित भइरहेका थिए, तब पुजारीहरूको सामुन्ने, परमप्रभुको भवनमा, धूपवेदीको छेउमा नै उनको निधारमा कुष्ठरोग देखा पर्यो। अनि प्रधान पुजारी अजर्याह र सबै

पुजारीहरूले उनलाई हेरे, र हेर, उनको निधारमा कुष्ठरोग थियो; तब तिनीहरूले उनलाई त्यहाँबाट हतार-हतार निकाले; हो, उनी आफैँ पनि छिट्टै बाहिर निस्किए, किनकि परमप्रभुले उनलाई प्रहार गर्नुभएको थियो। राजा उज्जियाह आफ्नो मृत्युको दिनसम्म कुष्ठरोगी रहे, र कुष्ठरोगी भएकाले छुट्टै घरमा बसोबास गरे; किनकि उनी परमप्रभुको भवनबाट अलग पारिएका थिए। अनि उनका छोरा योताम राजदरबारमाथि नियुक्त थिए, र देशका मानिसहरूको न्याय गर्थे। उज्जियाहका बाँकी कार्यहरू, पहिलेका र पछिल्ला, आमोसका छोरा अगमवक्ता यशैयाले लेखे। २ इतिहास २६:१७-२२।

सन् २०१४ मा, युरोपका वैश्वीकरणवादीहरू र ओबामा शासनले युकेन राष्ट्रमाथि एक रङ्ग क्रान्ति आरम्भ गरे। सन् २०२२ मा रूसले एक आक्रमण आरम्भ गर्‍यो, जसले अन्ततः पुटिन र रूसको विजयतर्फ डोर्‍याउनेछ; दक्षिणका राजाहरू प्टोलमी र उज्जियाहद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका। पद १२ ले भन्छ कि पुटिनको विजयपछि, “उसको हृदय घमण्डले उचालिनेछ; र उसले कैयौं दसौं हजारलाई परास्त गर्नेछ: तर त्यसद्वारा ऊ बलियो हुने छैन।” त्यसपछि इतिहासले उसको राज्यको क्रमिक पतन अभिलेख गर्दछ।

क्रमिक पतनले उसको मृत्युमा पुर्‍यायो, र जबसम्म एन्टिओकस द ग्रेटले राफियामा भएको आफ्नो हानिको प्रतिशोध लिन्छ, त्यतिबेला एन्टिओकस अब प्टोलमी फिलोपाटरसँग संलग्न थिएन; त्यसबेला एन्टिओकस मिश्रका शासक भएको एक सानो बालकसँग व्यवहार गरिरहेको थियो। बालक अन्तिम पुस्ताको प्रतीक हो, त्यसैले एक तहमा एन्टिओकसले पानियममा पराजित गरेको बालक-राजा दक्षिणको राज्यको अन्तिम पुस्ता हो। व्यावहारिक तहमा, त्यो बालक-राजाले एन्टिओकसको शक्तिको तुलनामा दुर्बलताको प्रतिनिधित्व गर्छ।

“प्टोलमी फिलोपाटर र एन्टिओकसबीच सम्पन्न भएको शान्ति चौध वर्षसम्म कायम रह्यो। यसैबीच प्टोलमी असंयम र व्यभिचारका कारण मरे, र उनका स्थानमा उनका छोरा, त्यतिबेला चार वा पाँच वर्षका बालक प्टोलमी एपिफानेस, उत्तराधिकारी भए। त्यही समयमा एन्टिओकसले आफ्नो राज्यभित्रको विद्रोह दबाइसकेका थिए, र पूर्वी भागहरूलाई वशमा पारी तिनलाई आज्ञापालनमा स्थिर गराइसकेका थिए, त्यसैले जब जवान एपिफानेस मिश्रको सिंहासनमा आए, तब उनी कुनै पनि अभियानका लागि अवकाशमा थिए; र आफ्नो प्रभुत्व विस्तार गर्ने यस्तो उत्तम अवसर गुमाउन नहुने ठानी, उनले “अघिल्लोभन्दा ठूलो” एक विशाल सेना खडा गरे (किनकि उनले आफ्नो पूर्वीय अभियानमा धेरै सेनाबल जम्मा गरेका थिए र ठूलो धनसम्पत्ति आर्जन गरेका थिए), र शिशु राजामाथि सजिलो विजय प्राप्त हुने अपेक्षाले मिश्रको विरुद्ध प्रस्थान गरे। उनी कति सफल भए, त्यो हामी चाँडै देख्नेछौं; किनकि यहाँ यी राज्यहरूको मामिलामा नयाँ जटिलताहरू प्रवेश गर्छन्, र इतिहासको रंगमञ्चमा नयाँ पात्रहरू प्रस्तुत गरिन्छन्।” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 255.

दक्षिणको राजा

रूसका अन्तिम चरणहरूको रूपरेखा प्रस्तुत गर्नु भनेको दक्षिणका भविष्यसूचक राजाका अन्तिम चरणहरूको रूपरेखा प्रस्तुत गर्नु हो। सन् १७९८ मा अन्तको समयमा भविष्यसूचक इतिहासमा प्रकट भएको आत्मिक दक्षिणका राजाको एउटा भविष्यसूचक विशेषता—यो हो कि त्यसको अन्त्य कसरी हुन्छ। यो उत्तरका राजा र झूटा अगमवक्ताको पनि एक भविष्यसूचक विशेषता हो। संसारलाई आरमगेदोनतर्फ डोर्‍याउने ती तीनवटै शक्तिहरूका अन्त्यहरू परमेश्वरको वचनमा विशेष रूपमा पहिचान गरिएका छन्। पुटिन र रूसमाथि जे केही घट्छ, त्यसको पूर्वछाया अतीतका दक्षिणका राजाका रेखाहरूमा देखाइएको हुनेछ।

दक्षिणका आत्मिक राजाको विनाशका उदाहरणहरू क्रान्तिको अवधिमा नास्तिक फ्रान्स रहेको पहिलो आत्मिक दक्षिणका राजाको विनाशद्वारा पूर्वछायित गरिएका थिए। दक्षिणी राज्यको विनाशमा दक्षिणका राजाको विनाश पनि समावेश हुन्छ। नेपोलियनको विनाश फ्रान्सको विनाशसँग अनुरूप छ, र दक्षिणको अर्को राज्य—रूस—को विनाशसँग पनि मेल खान्छ। आधुनिक दक्षिणका राजाको रूपमा रूस क्रान्तिबाट सुरु भयो, जसरी दक्षिणका राजाको रूपमा फ्रान्स पनि क्रान्तिबाट नै सुरु भएको थियो।

क्रान्ति दक्षिणका राजाहरूको प्रतीक रहेको अजिङ्गरको एक विशेषता हो। दक्षिणका राजाको प्रमुख प्रतीक अजिङ्गर शैतान हो, र जब उसले सहस्राब्दीको अन्त्यमा क्रान्तिको प्रयास गर्दछ, तब स्वर्गबाट आगो तल ओर्लेर आएर उसलाई भस्म पार्छ। प्रारम्भमा स्वर्गमा भएको उसको विद्रोह, सहस्राब्दीको समाप्तिमा हुने उसको विद्रोहको अल्फा थियो।

१७९८ मा, फ्रान्सले भविष्यसूचक अर्थमा फ्रान्सेली क्रान्तिको समयमा दक्षिणका आत्मिक राजाको रूपमा सिंहासन ग्रहण गर्‍यो। त्यस क्रान्तिले युरोपका राष्ट्रहरूभरि sweeping रूपमा प्रभाव फैलायो र अन्ततः रूसी क्रान्तिसम्म पुग्यो, जसको तुरुन्तै पछि त्यही वर्ष बोल्शेविक क्रान्ति भयो।

सन् १९१७ को रूसी क्रान्ति दुई मुख्य चरणहरूमा समाविष्ट थियो: फेब्रुअरी क्रान्ति (जसले जारवादी राजतन्त्रलाई पतन गरायो, निरङ्कुश शासनको अन्त गर्‍यो, र सोभियतहरूसँगको द्वैध सत्ताको अवधिका बीच एक अस्थायी सरकार स्थापना गर्‍यो) र अक्टोबर क्रान्ति (जसलाई बोल्शेविक क्रान्ति पनि भनिन्छ, जहाँ लेनिनको नेतृत्वमा बोल्शेविकहरूले कू मार्फत सत्ता कब्जा गरे, जसले सोभियत शासनको स्थापनातर्फ र समाजवाद/साम्यवादतर्फको मार्ग प्रशस्त गर्‍यो)।

ऐतिहासिक विश्लेषणहरू र क्रान्तिकारी सिद्धान्तमा (विशेष गरी ट्रोट्स्की, लक्जेम्बर्ग, तथा समानान्तरता तान्त्रे अन्य मार्क्सवादी दृष्टिकोणहरूमा), फ्रान्सेली क्रान्ति (१७८९-१७९९) लाई प्रायः रूसी घटनाक्रमको प्रवाहलाई प्रतिरूपित गर्ने वा त्यसका लागि एक रूपरेखा प्रदान गर्ने घटनाको रूपमा हेरिन्छ। फ्रान्सेली क्रान्तिका ती दुई चरणहरू, जसले यी रूसी चरणहरूको प्रतिरूप प्रस्तुत गरे, यी हुन्:

- प्रारम्भिक मध्यम/संवैधानिक चरण (लगभग १७८९-१७९२), जुन फेब्रुअरी क्रान्तिसँग मेल खान्छ। यो फ्रान्सेली चरण बास्तीलमाथिको आक्रमण, एस्टेट्स-जनरल/राष्ट्रिय सभाको आह्वान, सामन्तीय विशेषाधिकारहरूको उन्मूलन, मानवअधिकारको घोषणापत्र, तथा जिरोन्दिनहरू र मध्यम सुधारकहरूको अधीनमा संवैधानिक राजतन्त्रको स्थापनासँग आरम्भ भयो। यसले निरङ्कुश राजतन्त्रलाई उल्टाइदियो, तर बुर्जुवा/उदार शासनका तत्त्वहरू तथा द्वैध/विवादित शक्तिसंरचनाहरू (जस्तै, सभा र अवशिष्ट राजतन्त्रबीच) कायम राख्यो। त्यसैगरी, फेब्रुअरी १९१७ ले जारशाहीको अन्त्य गर्‍यो, तर त्यसले बुर्जुवा अस्थायी सरकार तथा सोभियतहरूसँग द्वैध शक्ति उत्पन्न गरायो।
- उग्र/जाकोबिन चरण (झण्डै १७९२-१७९४, जसमा प्रथम गणतन्त्रको स्थापना, लुई सोह्रौँको मृत्युदण्ड, तथा रोबेस्पिएर र जाकोबिनहरू/जनसुरक्षा समितिको अधीनमा भएको आतंकको शासन समावेश छन्) अक्टोबर (बोल्शेविक) क्रान्तिसँग सामञ्जस्य राख्छ। जाकोबिनहरूले उग्र कदमद्वारा तुलनात्मक रूपमा बढी मध्यममार्गी गिरोन्दिनहरूबाट सत्ता आफ्नो हातमा लिए, गणतन्त्र घोषणा गरे, प्रतिक्रान्तिलाई दमन गरे, र क्रान्तिलाई अझ गहिरो सामाजिक रूपान्तरणतर्फ तथा आन्तरिक/बाह्य खतराहरूसँगको प्रतिरक्षातर्फ अग्रसर गराए। यसले त्यसरी नै प्रतिध्वनित गर्छ जसरी बोल्शेविकहरूले अस्थायी सरकारलाई उखाले, सर्वहारा/सर्वहारा-वर्गको तानाशाहीको शासन सुदृढ गरे, र क्रान्तिकारी समाजवादलाई अघि बढाए।

यी समानताहरूले यो कुरामा जोड दिन्छन् कि क्रान्तिहरू प्रायः एक निश्चित ढाँचाअनुसार अघि बढ्छन्: पुरानो शासनविरुद्धको प्रारम्भिक व्यापक विद्रोह (मध्यममार्गी/बुर्जुवा शक्तिहरूद्वारा नेतृत्व गरिएको), त्यसपछि सङ्घटका बीच क्रान्तिलाई "उद्धार" गर्न र त्यसलाई अझ गहिरो बनाउन उग्रपन्थीहरूद्वारा सत्ताको अझ चरम अधिग्रहण। बोल्शेविकहरूले आफैँले सचेत रूपमा फ्रान्सेली उदाहरणबाट प्रेरणा लिएका थिए, र आफ्नो अक्टोबर विद्रोहलाई याकुबिन तख्तापलटसँग तुल्य ठानेका थिए—प्रतिविप्लवलाई रोक्न र क्रान्तिको सम्भावनालाई पूर्णता दिन आवश्यक ठानिएको।

यो प्रकारविज्ञान ट्रोट्स्कीको *History of the Russian Revolution* जस्ता कृतिहरूमा देखा पर्छ (जसमा रूसको द्वैध-सत्ता चरणलाई फ्रान्सका समान गतिशीलतासँग स्पष्ट रूपमा तुलना गरिएको छ) र रूसी घटनाहरू सम्बन्धी रोजा लक्जेम्बुर्गका लेखनहरूमा पनि, जहाँ उनले रूसी क्रान्तिको पहिलो अवधि (मार्च-अक्टोबर) फ्रान्सेली (र अङ्ग्रेजी) क्रान्तिहरूको रूपरेखालाई अनुसरण गर्छ भनी उल्लेख गर्छिन्, र बोल्शेविक सत्ताग्रहणलाई ज्याकोबिन उदयसँग समानान्तर ठहर्याउँछिन्।

येशूले सधैं अन्त्यलाई आरम्भद्वारा स्पष्ट पार्नुहुन्छ, र दक्षिणका पहिलो आत्मिक राजाको रूपमा नेपोलियनको पतनले क्रान्तिको आरम्भमा रहेका मार्गचिह्नहरूलाई पछ्यायो, र त्यसरी यसले सोभियत संघको पतनको प्रतिनिधित्व गर्‍यो।

नेपोलियनको क्रमिक (चरण-दर-चरण) पतन सोभियत सङ्घको क्रमशः अवनति र १९९१ को विघटनसँग घनिष्ठ रूपमा मेल खान्छ, त्यही प्रकारगत रूपरेखाभित्र जहाँ फ्रान्सेली क्रान्तिका दुई चरणहरूले रूसी क्रान्तिका फेब्रुअरी र अक्टोबर १९१७ का चरणहरूको पूर्वछायांकन गरेका थिए। यो समानान्तरता उत्तर-उग्रवादी सुदृढीकरणको चरण (बोनापार्टवाद) र त्यसको अनिवार्य विघटनसम्म विस्तार हुन्छ। यो दुवै सामान्य ऐतिहासिक प्रतिरूपहरू र मार्क्सवादी विश्लेषणहरूबाट (विशेषतः Trotsky का The Revolution Betrayed र सम्बन्धित कृतिहरूमा प्रस्तुत) प्रेरित छ, जसले नेपोलियनलाई बोनापार्टवादको आदिरूपको रूपमा ग्रहण गर्छन्: यस्तो सशक्त-पुरुष शासन, जो क्रान्तिको उग्र शिखरपछाडि उदय हुन्छ, वर्गहरूका बीच सन्तुलन कायम गर्छ, क्रान्तिका प्रमुख संरचनात्मक उपलब्धिहरूलाई सुरक्षित राख्छ (यद्यपि त्यसको लोकतान्त्रिक प्रेरणालाई दमन गर्दै), व्यक्तिगत/सैनिक-नौकरशाही साम्राज्य निर्माण गर्छ, आफ्नो सीमा नाघेर फैलिन्छ, र अन्ततः पुरानो व्यवस्थाको आंशिक पुनर्स्थापनातर्फ लैजाने चरणबद्ध पतन भोग्छ।

नेपोलियनको बोनापार्टवादी उदय स्टालिनवादी सुदृढीकरणसँग समानान्तर छ

ज्याकाबिन उग्र चरण र थर्मिडोरियन प्रतिक्रिया (1794) पछि, अस्थिर डाइरेक्टरी (1795–1799) का पश्चात्, नेपोलियनको 18 ब्रुमेयरको कू (1799) ले कन्सुलेट स्थापना गर्छ, अनि त्यसपछि साम्राज्य (1804) स्थापना हुन्छ। उसले बुर्जुवा क्रान्तिकारी उपलब्धिहरूलाई संहिताबद्ध गरी प्रसारित गर्छ (नेपोलियनिक कोड, सामन्ती विशेषाधिकारहरूको अन्त्य, शक्तिशाली केन्द्रीकृत राज्य), तर तिनलाई अधिनायकवादी शासन, सैन्य महिमा, र नयाँ अभिजात वर्गको अधीनमा राख्छ।

बोल्शेविक/अक्टोबरको उग्र चरण र प्रारम्भिक सोभियत प्रयोगहरूपछि, नौकरशाहीगत अधःपतन सुरु हुन्छ (विशेषतः सन् १९२० को दशकको मध्यदेखि)। स्टालिनको सुदृढीकरणले वाम विपक्षलाई पराजित गर्छ, “एक देशमा समाजवाद” लागू गर्छ, र प्रहरी/सैन्य-नौकरशाही तानाशाही स्थापना गर्छ। योजनाबद्ध अर्थव्यवस्था र राष्ट्रियकृत सम्पत्ति (अक्टोबरका मूल उपलब्धिहरू) सुरक्षित रहन्छन्, तर अन्तर्राष्ट्रियतावाद परित्याग गरिएकाले तिनलाई विशेषाधिकारप्राप्त एक जातको औजारमा रूपान्तरित गरिन्छ।

दुवै अवस्थामा, क्रान्तिकारी ऊर्जा “जमाइन्छ” र एउटै व्यक्तित्व वा संयन्त्रान्तर्गत राज्यसत्ता तथा विस्तारतर्फ पुनर्निर्देशित गरिन्छ (ट्रोत्स्कीले स्टालिन शासनलाई स्पष्ट रूपमा “सोभियत बोनापार्टवाद” को एक रूप भनेका थिए, जुन कन्सुलेटभन्दा नेपोलियनको साम्राज्यसँग बढी निकट थियो)।

चरण-दर-चरण पतन

यो नै मूलभूत सामञ्जस्य हो—अवनति कुनै एक आकस्मिक घटना होइन, बरु अतिविस्तार, आन्तरिक विरोधाभासहरू, सैन्य दलदलहरू, परिधीय नियन्त्रणको ह्रास, असफल सुधारहरू, र अन्तिम विघटन/पुनर्स्थापनाद्वारा सञ्चालित क्षयहरूको क्रमिक शृङ्खला हो।

नेपोलियनिक पक्ष (1812 देखि 1815)

- १८१२: रूसमाथिको विनाशकारी आक्रमण—लोजिस्टिक्स, जाडो, र प्रतिरोधका कारण ग्रान्ड आर्मी (६,००,००० सैनिक) तहसनहस भयो। यो विपत्तिजनक मोडबिन्दु साबित भयो; प्रतिष्ठा र जनशक्तिमा भीषण हानि भयो।
- १८१३: उसका विरुद्धमा गठबन्धन गठन हुन्छ; लाइपजिगमा पराजय (“राष्ट्रहरूको युद्ध”)—जर्मन सहयोगीहरू र भूभागहरूको हानि; साम्राज्य खुम्चिन थाल्छ।

- १८१४: मित्रराष्ट्रहरूले फ्रान्सको मूल भूमिमा आक्रमण गर्छन्; पेरिस पतन हुन्छ; नेपोलियन पदत्याग गर्छन् र एल्बा टापुमा निर्वासित गरिन्छन्।
- १८१५: संक्षिप्त पुनरागमन (सय दिन), वाटरलूमा अन्तिम पराजय; सेन्ट हेलेनामा स्थायी निर्वासन; बोरबोन राजतन्त्र पुनर्स्थापित (क्रान्तिकारी उपलब्धिहरूको प्रतिक्रियावादी फिर्ता, यद्यपि पूर्ण रूपमा होइन—केही कानुनी/प्रशासनिक परिवर्तनहरू कायम रहे)।

सोभियत पक्ष (१९७० को दशकदेखि १९९१ सम्म)

- सन् १९७० को दशकको उत्तरार्धदेखि १९८० को दशकसम्म: आर्थिक स्थिरता (ब्रेझ्नेभको शासनअन्तर्गत “जास्तोड”), दीर्घकालीन अभाव, प्राविधिक पछौटोपन, तथा अमेरिका/NATO सँगको विनाशकारी हतियार प्रतिस्पर्धा—प्रणालीगत अतिविस्तारले अर्थतन्त्रलाई भित्रैदेखि खोक्रो बनाउन थाल्छ।
- १९७९-१९८९: अफगानिस्तान युद्ध—सोभियत “भियतनाम”; दलदलले स्रोतसाधन, मनोबल, र अन्तर्राष्ट्रिय प्रतिष्ठालाई क्षीण पार्छ (यस विडम्बनापूर्ण समानान्तरलाई ध्यान दिनुहोस्: नेपोलियन रूसमा विनाश भयो; सोभियत सङ्घ कठिन, प्रतिरोधी रणक्षेत्रमा रगत बगाउँदै क्षीण भयो)।
- १९८५-१९८९: गोर्बाचेभका पेरिस्ट्रोइका/ग्लासोस्त सुधारहरू (प्रणालीलाई “बचाउने” प्रयास, केही उत्तरकालीन नेपोलियनिक समायोजनहरूजस्तै) ले बरु अन्तर्विरोधहरूलाई उजागर गर्छन् र तीव्र बनाउँछन्; पूर्वी ब्लकका उपग्रह राज्यहरू विद्रोह गर्छन् र स्वतन्त्र हुन्छन् (बर्लिन पर्खाल ९ नोभेम्बर १९८९ मा ढल्छ, र १९८९-१९९० भरि शासनहरू पतन हुन्छन्)—“बाह्य साम्राज्य” को हानि, नेपोलियनले आफ्ना मित्रराष्ट्रहरू गुमाएझैं ठ्याक्कै त्यस्तै।
- १९९०-१९९१: आन्तरिक राष्ट्रवादी सङ्कटहरू, गणराज्यहरूले सार्वभौमिकता घोषणा गर्छन्; अगस्ट १९९१ मा कट्टरपन्थीहरूको कू प्रयास पूर्णतः असफल हुन्छ; गोर्बाचेभले २५ डिसेम्बर १९९१ मा राजीनामा दिन्छन्; सोभियत सङ्घ १५ राज्यहरूमा विघटित हुन्छ। त्यसपछि पुँजीवादी पुनर्स्थापना आउँछ (येल्त्सिन-युगको शोक थेरापी, ओलिगार्कहरू, निजीकरण)—यो बोरबोन पुनर्स्थापनासँग तुलनीय छ: पूर्वक्रान्तिकारी वर्गीय तत्त्वहरू (वा तिनका समकक्षहरू) फर्केर आउँछन्, पूर्ण क्रान्तिकारी सम्पत्ति-सम्बन्धहरूलाई पछाडि धकेल्दै, केही प्रशासनिक रूपहरू भने कायम राख्छन्।

दुवै अवस्थामा, “साम्राज्य” (फ्रेन्च महादेशीय प्रणाली बनाम सोभियत पूर्वी गुट/COMECON प्रभाव) बाहिरबाट भित्रतर्फ खण्डित हुँदै जान्छ, आन्तरिक क्षय तीव्र बन्दै जान्छ, अन्तिम सङ्कटले त्यसको खोक्रोपनलाई उजागर गर्छ, र पुराना सामाजिक शक्तिहरूले पुनः आफ्नो दाबी स्थापित गर्छन् (राजतन्त्र/पूँजीवाद)। ट्रट्स्कीले भनेझैं, बोनापार्टवाद—“आफ्नो टुप्पोमा सन्तुलित पिरामिड”—दिगो सिद्ध हुँदैन, किनकि यो क्रान्तिको लोकतान्त्रिक आधारलाई दमन गर्दै, शत्रुतापूर्ण बाह्य दबाबहरूको बीचमा त्यसको आर्थिक आधारको रक्षा (तर विकृति) गर्ने प्रक्रियामा टेकेको हुन्छ। दीर्घ ऐतिहासिक परिप्रेक्ष्यमा सोभियत पतन “अचानक” थिएन, बरु त्यो क्रमशः बढ्दै गएको आन्तरिक सडनको परिपाक थियो; जसरी नेपोलियनको साम्राज्य पनि एकै रातमा विलीन भएको थिएन, तर पुनर्स्थापनासम्म आइपुग्दा लगातार पराजयहरूको क्रमबाट क्षय हुँदै गएको थियो।

फ्रान्स र सोभियत संघको आरम्भ र अन्त्य राजा उज्जियाह र टलेमीको गवाहीसँग मेल खान्छ। टलेमी चतुर्थ फिलोपाटरले उत्तरका राजाविरुद्ध (एन्टिओकस तृतीय) राफियाको युद्धमा (ई.पू. २१७) निर्णायक विजय प्राप्त गर्छ, तर “त्यसद्वारा ऊ बलियो हुनेछैन”—उपलब्ध लाभलाई अघि बढाउनुको सट्टा उसले शान्ति गर्छ, विलासिता र आत्म-उन्नतितर्फ फर्किन्छ, अनि (३ मक्काबी १-२ मा सुरक्षित अभिलेखअनुसार) आफ्नो विजयपछि टलेमी यरूशलेमको भ्रमण गर्छ। उसको हृदय उचालिएपछि, उसले महापवित्रस्थानभित्र प्रवेश गरी आफैं बलि चढाउने प्रयत्न गर्छ—यो साँचो परमेश्वरविरुद्ध अधिकार हडप्रे र अवज्ञा गर्ने कार्य थियो। उसलाई ईश्वरीय प्रहार लाग्छ (पक्षाघात), ऊ अपमानित हुन्छ, र परमेश्वरका जनहरूमाथि सतावटतर्फ फर्किन्छ। त्यसपछिको उसको शासन क्रमशः पतनको शासन बन्छ: नैतिक भ्रष्टता, आन्तरिक विद्रोह, र उसको मृत्यु नहोउन्जेल शक्तिको हास। यो ठ्याक्कै राजा उज्जियाह (२ इतिहास २६:१६-२१) को प्रतिरूप हो, जसको हृदय सैन्य सफलतापछि उचालिएको थियो, जसले त्यसपछि धूप

बाल्म मन्दिरभित्र प्रवेश गर्‍यो (याजकहरूको अधिकार हडप्दै) र निधारमा कुष्ठरोगले प्रहार गरियो, जुन सार्वजनिक, दृश्य न्याय थियो। त्यसपछि उज्जियाह मृत्यु नआउन्जेल एकान्तमा बस्यो, परमप्रभुको भवनबाट अलग पारियो—तत्काल विनाश नभई ढिलो, लम्बिँदै गएको अन्त्य।

दुवै दक्षिणका राजाहरू हुन्, जसको घमण्ड यरूशलेममा भएको मन्दिर-घुसपैठमा प्रकट हुन्छ, र त्यसपछि तत्काल पतनको सट्टा क्रमशः प्रगतिशील रूपमा क्षय हुँदै जाने अन्त्य आउँछ। यही नै हरेक पछिल्ला “दक्षिणका राजा” का लागि प्रतिरूपात्मक नमूना हो।

१७९८: फ्रान्स दक्षिणको आत्मिक राजा बन्छ

“अन्त्यको समय” (1798) मा, नास्तिक फ्रान्स (त्यो शक्ति जसले भर्खरै मिश्रका आत्मिक विशेषताहरू प्रकट गरेको थियो—परमेश्वरको खुला इन्कार, प्रकाश 11:8 मा जस्तै) ले पोपलाई बन्दी बनाएर उत्तरका राजामाथि (पोपतन्त्र) धक्का दिन्छ। नेपोलियन त्यस धक्काको सैनिक स्वरूप हो। सन् 1798 मा फ्रान्सले दक्षिणको मुकुट धारण गर्छ, किनकि यसले त्यही नास्तिक आत्मालाई उच्च पार्छ, जसको मूर्त रूप प्राचीन मिश्रले धारण गरेको थियो।

तर जसरी टोलमीले “आफ्नो विजयको पूर्ण लाभ उठाउन” सकेन, त्यसरी नै फ्रान्सेली क्रान्तिको उग्र चरणले आफ्ना उपलब्धिहरूलाई स्थिर राख्न वा पूर्ण रूपमा बाहिर निर्यात गर्न सकेन। दक्षिणको मुकुट अगाडि सडै जान्छ, जब नास्तिकतावादको दर्शन परिपक्व हुन्छ र शासनको नयाँ स्वर प्राप्त गर्दछ।

प्रगतिशील नेतृत्वका प्रतीकहरू: नेपोलियनदेखि लेनिन हुँदै स्टालिनसम्म

यी तीनवटा आकस्मिक होइनन्; तिनीहरू क्रमशः प्रगतिशील अन्त्यहरू हुन्—जसमध्ये प्रत्येकले दक्षिणका राजाको आफ्नै सुस्त विघटनतर्फको यात्राको अझ अगाडिको चरणलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। नेपोलियन—१७९८ पछि पहिलो महान् प्रतीक। मिश्रमा (शाब्दिक दक्षिण) विजयी भएपछि, उनले अतिशय विस्तार गर्छन् (१८१२ को रूसी अभियान एक विपत्ति थियो), जसले उसको परिधीय साम्राज्यमा क्रमशः चरण-दर-चरण क्षतिहरूको शृङ्खलाको आरम्भ गरायो (१८१३-१८१४), अन्तिम पराजय भोग्छन् (वाटरलू १८१५), र दुई पटक निर्वासित गरिन्छन्। नेपोलियनले एक प्रगतिशील, चरणबद्ध विनाशलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ—ठ्याक्कै टोलमी र उज्जियाहजस्तै।

१९१७ को अक्टोबर क्रान्तिमा लेनिनले मुकुट हत्याए। बोल्शेविक “धक्का”ले पुरानो व्यवस्थाविरुद्धको युद्धलाई (धार्मिक सत्तासमेत) निरन्तरता दिन्छ। तर उग्र चरण स्थिर हुन सक्दैन; लेनिनको आफ्नै स्वास्थ्य चाँडै बिग्रन्छ, र व्यवस्था नोकरशाहीकरण हुन थाल्छ।

स्टालिन, समेकनकर्ता (सोभियत बोनापार्टवाद) ले क्रान्तिलाई एक सैनिक-नौकरशाही साम्राज्यमा “जमाइदिन्छ”, मूल उपलब्धिहरूलाई सुरक्षित राख्छ (राष्ट्रियकरण गरिएको अर्थतन्त्र—नेपोलियनको संहितासँग रहेको सामन्तवाद-विरोधी समानान्तर), तर शक्तिलाई भित्रीतर्फ (शुद्धीकरणहरू) र बाहिरीतर्फ (विस्तार) मोड्दछ। तैपनि हृदय नास्तिकतामा उचालिन्छ; यस व्यवस्थाले आफ्नो विजयको “पूर्णतम लाभ” वास्तवमा उठाउन सक्दैन। अतिविस्तार (अफगानिस्तान—नेपोलियनको रूससँगको समानान्तर), जडता, असफल सुधारहरू (पेरेस्त्रोइका अन्तिम निराशाजनक प्रयास थियो), उपग्रह राज्यहरूको क्षति (१९८९-९० = “सहयोगीहरू” को क्षति), र अन्तिम विघटन (१९९१)।

सोभियत सङ्घको पतन आकस्मिक थिएन—त्यो क्रमिक थियो, ठीक त्यसरी नै जसरी नेपोलियनको साम्राज्य चरणबद्ध रूपमा क्षीण भयो र जसरी टोलमी र उज्जियाहका राज्यहरू मन्दिर-गर्वको आफ्नो क्षणपछि कुम्हलाए। दक्षिणको “आत्मिक” राजा (शासन-व्यवस्थाको रूपमा नास्तिकता) ले आफ्नै दीर्घस्थायी न्याय प्राप्त गर्‍यो: भित्रबाट खोक्रो पारिएको, असत्यलाई धानिराख्न असमर्थ, र उत्तरका राजाको प्रति-आन्दोलनमा (रिक्तस्थानमा पोपसत्ताको पुनरुत्थान) बगाएर लगिएको।

फ्रान्सेली क्रान्ति (दुई चरण) ले रुसी क्रान्ति (फेब्रुअरी र अक्टोबर/बोल्सेभिक) को पूर्वछायारूपमा देखाउँछ। नेपोलियनिक बोनापार्टवाद र यसको क्रमिक पतनले स्टालिनवादी सुदृढीकरण तथा सोभियत क्रमिक पतनको पूर्वछायारूप धारण गर्छ। यो सबै दानिएल ११ को दक्षिणका राजाको रेखाको आधुनिक कार्यान्वयन हो—प्टोलमीको राफियामा भएको असफलता र मन्दिरसम्बन्धी घमण्डदेखि, उज्जियाहको उही पाप र ढिलो अन्त हुँदै, सन् १७९८ को फ्रान्स र यसको नास्तिक उत्तराधिकारी (लेनिन-स्टालिन युग) सम्म—जसले आफ्ना विजयहरूद्वारा आफूलाई सुदृढ पार्न सकेन।

लेनिन, क्रान्तिकारी संस्थापक वा सत्ता कब्जा गर्ने व्यक्ति (जेकोबिन/बोल्शेभिक उदयसँग समानान्तर; 1917 पछिको “धक्का” चरण, ब्रुमेयरपछि नेपोलियनको प्रारम्भिक कन्सुलेटसँग सदृश छ)। स्टालिन बोनापार्टवादी सुदृढीकरणकर्ता थिए (सोभियत साम्राज्यका निर्माता, शुद्धीकरण अभियानहरू, द्वितीय विश्वयुद्धको विजय, शीतयुद्धको चरम; नास्तिकतामा हृदय उचालिएको, तर दीर्घकालीन रूपमा त्यस विजयलाई पूर्णतः “सुदृढ” गर्न असमर्थ—अतिविस्तार त्यहीँबाट आरम्भ हुन्छ)।

खुशेब उत्तर-शिखर “थाउ” नेता थिए (1953–1964): उनले स्टालिनको निन्दा गर्छन् (गोप्य भाषण 1956), केही भ्रष्टाचार उजागर गर्छन्, सीमित सुधारहरूको प्रयास गर्छन्, तर प्रणालीगत विरोधाभासहरू समाधान गर्न असफल हुन्छन्। यो “थर्मिडोरियन” वा प्रारम्भिक-पतनको चरणसँग समानान्तर छ—जहाँ आतंक केही खुकुलो पारिन्छ, तर मूल नास्तिक संरचना यथावत् रहन्छ, तथापि प्रतिष्ठा क्षीण हुँदै जान्छ (जस्तै, 1962 को क्युबाली क्षेप्यास्त्र सङ्कटको अपमानले ठूला पराजयहरू अघि नेपोलियनले भोगेका साना धक्काहरूको प्रतिरूप प्रस्तुत गर्छ)।

गोर्बाचेभ अन्तिम क्षणका सुधारक (1985–1991) थिए, जसले पेरेस्त्रोइका (पुनर्संरचना) र ग्लासोस्त (खुलापन) मार्फत प्रणालीलाई “बचाउन” अन्तिम प्रयासहरू गरे, तर तिनैले पतनलाई तीव्र तुल्याए—पूर्वी गुटको ह्रास (1989 Berlin Wall), आन्तरिक विद्रोहहरू। यो “क्रमिक अन्त्य” को सबैभन्दा स्पष्ट सूचक हो: 1814 को आक्रमणभन्दा अघिका नेपोलियनका उत्तरकालीन समायोजन-प्रयासहरूजस्तै, वा मन्दिर-अहंकारपछिको Ptolemy/Uzziah को दीर्घ पतनजस्तै। Pope John Paul II (उत्तरका राजा) सँग गोर्बाचेभको 1989 concordat/meeting ले आध्यात्मिक पराजयको प्रतीकत्व प्रकट गर्दछ—दक्षिणका राजाको नास्तिकता पोपीय पुनरुत्थानसमक्ष आत्मसमर्पण गर्दै।

येल्सिन अन्तिम विघटन-सम्बद्ध व्यक्तित्व (१९९१ देखि पछि) थिए, जसले अगस्ट १९९१ को कू-प्रतिरोधतर्फ डोर्न्याए, रूसका राष्ट्रपति बन्छन्, सोभियत सङ्घको विघटन (डिसेम्बर १९९१), शक-थेरापी निजीकरण, तथा पूँजीवादी पुनर्स्थापनामाथि निरीक्षण गर्छन्। उनी अव्यवस्थित अन्त्य तथा पूर्व-क्रान्तिकारी तत्त्वहरूको आंशिक “पुनर्स्थापना” (अल्पतन्त्रात्मक पूँजीवाद, नेपोलियनपछिको बर्बोनहरूको पुनरागमनजस्तै) का मूर्त रूप हुन्। दक्षिणी राजाको दरबार उडाइन्छ, जसद्वारा उत्तरद्वारा भएको आँधीबेहरी-जस्तो विजय—उत्तरतर्फबाट भएको अधिग्रहण (अमेरिकी गठबन्धनमार्फत पोपतन्त्र)—द्वारा दानियल ११:४० पूरा हुन्छ।

यो प्रकारगत प्रतिरूपले आकस्मिक पतनभन्दा दीर्घकालसम्म रहने, चरण-दर-चरण आउने न्यायलाई विशेष रूपमा जोड दिन्छ, जसरी टोलमी चतुर्थको राफियाको विजयले घमण्ड, मन्दिरमा अतिक्रमण, दैवी प्रहार, र क्रमशः क्षयतर्फ डोर्न्यायो; उज्जियाहको मृत्यु नभएसम्म कुष्ठरोगका कारण पृथक् रहनु; नेपोलियनका चरणबद्ध पराजयहरू (रूस, लाइपजिग, पेरिस, एल्बा, वाटरलू)। सोभियत रेखाले स्टालिनको अधीनमा रहेको शक्तिको चरमावस्थालाई संकेत गर्दछ, त्यसपछि खुशेबको शिथिलीकरणको अवधिमा हुने क्रमिक खोक्रोपन, जसले व्यवस्थाभित्रका चिराहरूलाई प्रकट गर्छ। त्यसपछि ब्रेझ्नेभ-युगको जडता र त्यसपछि गोर्बाचेभका सुधारहरू त्वरणकारक बन्छन्; येल्सिनको युगले त्यो व्यापक झाडपखाललाई पूर्णता दिन्छ (USSR विघटित हुन्छ, नास्तिकताको सरकारी स्वरूप अन्त्य हुन्छ)। “हृदय उचालिनु” सम्पूर्ण रेखाभरि प्रकट हुन्छ (नास्तिक अवज्ञा), तर कसैले पनि “विजयको अधिकतम लाभ उठाउँदैन।”

दक्षिणका राजाहरूको अन्त क्रमिक छ; शैतानको विनाश क्रूसमा आरम्भ भयो, र अन्ततः उसलाई १,००० वर्षका लागि निर्वासनमा पठाइन्छ र त्यसपछि ऊ नाश हुन्छ।

अनि मैले स्वर्गबाट तल ओर्लिरहेको एक स्वर्गदूत देखें, जसको हातमा अथाह खाडलको साँचो र एउटा ठूलो साइलो थियो। अनि त्यसले त्यस अजिङ्गरलाई, अर्थात् त्यस पुरानो सर्पलाई, जो शैतान र सैतान हो, समात्‍यो र त्यसलाई एक हजार वर्षसम्म बाँध्‍यो। अनि त्यसलाई अथाह खाडलमा फालिदियो, र त्यसलाई बन्द गरिदियो, र त्यसमाथि मोहोर लगाइदियो, ताकि एक हजार वर्ष पूरा नहुँदासम्म त्यसले जातिहरूलाई फेरि नबहकाओस्; र त्यसपछि त्यसलाई केही समयको लागि छोडिनुपर्छ।

अनि मैले सिंहासनहरू देखें, र तिनीहरू ती सिंहासनहरूमा बसे, र न्याय गर्ने अधिकार तिनीहरूलाई दिइयो। अनि मैले तिनीहरूका प्राणहरू देखें, जसलाई येशूको साक्षीको निम्ति र परमेश्वरको वचनको निम्ति शिरच्छेद गरिएको थियो, र जसले न त त्यस पशुको पूजा गरेका थिए, न त त्यसको मूर्तिको, न त त्यसको छाप आफ्‍ना निधारमा वा आफ्‍ना हातहरूमा लिएका थिए; अनि तिनीहरू जीवित भए र ख्रीष्टसँग एक हजार वर्षसम्म राज्य गरे। तर मरेका बाँकीहरू एक हजार वर्ष पूरा नभएसम्म फेरि जीवित भएनन्।

यो पहिलो पुनरुत्थान हो। धन्य र पवित्र त्यो हो, जसको पहिलो पुनरुत्थानमा भाग छ; यस्तामाथि दोस्रो मृत्युको कुनै अधिकार हुँदैन, तर तिनीहरू परमेश्वर र ख्रीष्टका पूजाहारी हुनेछन्, र तिनीहरूले उहाँसँग एक हजार वर्षसम्म राज्य गर्नेछन्।

जब ती हजार वर्ष पूरा हुन्छन्, तब शैतान आफ्‍ना कैदखानाबाट छोडिनेछ; र पृथ्वीका चारै कुनामा भएका जातिहरूलाई, अर्थात् गोग र मागोगलाई, छल गर्न र तिनीहरूलाई युद्धको निम्ति एकसाथ भेला गर्न बाहिर निस्कनेछ; तिनीहरूको संख्या समुद्रको बालुवाझैँ छ। अनि तिनीहरू पृथ्वीको विस्तारभरि उक्‍लेर सन्तहरूको छाउनी र प्रिय नगरलाई चारैतिरबाट घेरे; तर स्वर्गबाट परमेश्वरकहाँबाट आगो ओर्लियो र तिनीहरूलाई भस्म पारिदियो। र तिनीहरूलाई छल गर्ने दियाबल आगो र गन्धकको कुण्डमा फालियो, जहाँ त्यो पशु र झूटा अगमवक्ता पनि छन्; अनि तिनीहरू दिनरात सदा-सर्वदा यातना भोग्‍नेछन्। प्रकाश 20:1-10।

हामी दानिएल एघार अध्यायका पद ११ देखि १५ सम्मका दक्षिणका राजासम्बन्धी आफ्‍ना विचारहरूलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

समयको अन्त्य पत्रिका १९९६ मा प्रकाशित भएको थियो, र यसले १९८९ मा खोलेको दानियेलको पुस्तकको भविष्यवाणीलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। हालै उक्त पत्रिका ChatGPT द्वारा पढियो र त्यसमा पत्रिकाले प्रस्तुत गरेको चालीसौं पदको इतिहासमा युक्रेनको भूमिकाको मूल्याङ्कन गर्न अनुरोध गरियो। निम्न कुरा तीस वर्षदेखि सार्वजनिक अभिलेखमा रहेको उक्त पत्रिकाको विश्लेषणात्मक विभाजन हो। पत्रिकामा एलेन ह्वाइटका लेखनहरूबाट उद्धृत पहिलो अंश Testimonies, volume 9, 11 हो।

अवलोकन: भविष्यवाणीसम्बन्धी रूपरेखामा युक्रेन

पत्रिकाको दानिएल ११:४०-४५ सम्बन्धी भविष्यवाणीपरक रूपरेखाभित्र, युक्रेनलाई सोभियत संघको पतन तथा पोपसत्ता (उत्तरको राजा) र नास्तिक साम्यवाद (दक्षिणको राजा) बीचको संघर्षको सन्दर्भमा चर्चा गरिएको छ। युक्रेनलाई प्रतिनिधिमूलक युद्धहरूको अन्तिम चरणहरूमा, विशेषतः युक्रेनी क्याथोलिक चर्च तथा सोभियत शासनअन्तर्गत दशकौंसम्म दमनमा परेपछि त्यसको वैधीकरणसँग सम्बन्धित प्रसङ्गमा, एउटा प्रमुख धार्मिक तथा भू-राजनीतिक युद्धभूमिका रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ।

यस पत्रिकाले युक्रेनलाई दानियल ११:४० को व्यापक भविष्यवाणीपूर्ण पूर्तिको एक अङ्गका रूपमा प्रस्तुत गर्दछ, जहाँ भ्याटिकन-संयुक्त राज्य अमेरिका गठबन्धनद्वारा दक्षिणका राजाको बगाउँदै हटाइने घटनाको वर्णन गरिएको छ। युक्रेनलाई सोभियत नास्तिकताका दुर्बलीकरण र पूर्वी युरोपमा क्याथोलिक प्रभावको पुनरुत्थानको प्रमाणका रूपमा देखाइएको छ।

उत्तरका राजाऔं दक्षिणका राजाबीचको युद्धमा युक्रेन

पत्रिकाले दक्षिणका राजालाई नास्तिकतावाद हो भनी सिकाउँछ, जसको मूर्त रूप पहिले फ्रान्स (1798) मा र पछि सोभियत रूसमा प्रकट भयो। उत्तरका राजा पोपसत्ता हुन्, र दानियल 11:40 ले 1798 मा आरम्भ भएको तथा 1989 मा सोभियत संघको पतनमा पराकाष्ठा पुगेको एउटा आत्मिक युद्धको वर्णन गर्दछ। युक्रेन यस सन्दर्भभित्र सोभियत गुटको एक भागका रूपमा देखा पर्छ, जुन दानियल 11:40 को परिपूर्तिमा बहाइएर हटाइन्छ। उक्त प्रकाशनले सोभियत संघको पतनलाई पोपसत्ताको घातक घाउ निको हुन थालेको पहिलो कदमका रूपमा प्रस्तुत गर्दछ (प्रकाश 13)।

युक्रेनी क्याथोलिक मण्डलीको दमन (उद्धृत स्रोतहरू)

यस पत्रिकामा सोभियत शासनअन्तर्गत क्याथोलिकहरूमाथि भएको सतावटसम्बन्धी लौकिक दस्तावेजीकरण समावेश छ।

टाइम म्यागजिन, डिसेम्बर ४, १९८९ बाट:

“दोस्रो विश्वयुद्धपछि, तीव्र तर सामान्यतया कम रक्तपातपूर्ण सतावट युक्रेन र नयाँ सोभियत गुटसम्म फैलियो, जसले अर्थोडक्सहरूका साथै लाखौं रोमन क्याथोलिक र प्रोटेस्टेन्टहरूलाई पनि प्रभावित गर्‍यो।”

युक्रेनलाई त्यस्तो प्रमुख क्षेत्रको रूपमा चिनिन्छ, जहाँ साम्यवादअन्तर्गत क्याथोलिक धर्मलाई दमन गरिएको थियो।

युक्रेनी क्याथोलिक चर्चको वैधीकरण

युक्रेनसम्बन्धी छलफलको एक प्रमुख केन्द्रबिन्दु लामो समयदेखि प्रतिबन्धित युक्रेनी क्याथोलिक चर्चको वैधीकरण हो।

लाइफ म्यागजिन, डिसेम्बर १९८९ बाट:

“हालै चेकोस्लोभाकियामा तीन जना नयाँ क्याथोलिक बिशपहरू नियुक्त गरिएका छन्। अनि यसै महिनामा गोर्बाचेभले इटाली भ्रमणका क्रममा पोप जोन पावल द्वितीयसँग भेट गर्नेछन्—क्रेम्लिन र भ्याटिकनका नेताहरूबीचको पहिलो आमनेसामने भेट। यी वार्ताहरूले सोभियत संघमा लामो समयदेखि प्रतिबन्धित युक्रेनी क्याथोलिक मण्डलीलाई कानुनी मान्यता दिलाउन सक्छन्।”

यू.एस. न्युज एण्ड वर्ल्ड रिपोर्ट, डिसेम्बर ११, १९८९ बाट:

“धार्मिक स्वतन्त्रताको पुनरुत्थानमा पाँच मिलियन सदस्य भएको युक्रेन क्याथोलिक चर्चमाथि लगाइएको आधिकारिक प्रतिबन्ध हटाइने अपेक्षा पनि समावेश छ; यो चर्च १९४६ देखि भूमिगत रूपमा जीवित रहँदै आएको छ, जब स्टालिनले यसलाई रूसी अर्थोडक्स चर्चमा विलय गरिने आदेश दिएका थिए। युक्रेनी चर्चका लागि वैधानिक मान्यता प्राप्त गराउनु पोपको प्रमुख उद्देश्यहरूमध्ये एक रहिआएको छ।”

पत्रिकाले यसलाई नास्तिक नियन्त्रणको दुर्बलीकरण र क्याथोलिक शक्तिको पुनर्स्थापनाको प्रमाणका रूपमा प्रस्तुत गर्दछ। यसलाई भ्याटिकनको कूटनीतिक दबाबको प्रत्यक्ष परिणामका रूपमा चिनाइएको छ, र दानिएल ११:४० को पूर्तिमा एउटा कोशेदुङ्गाका रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ; साथै, युक्रेनलाई पूर्व कम्युनिस्ट भूभागमा पोपसत्ताले पुनः प्रभाव प्राप्त गरिरहेको देखिने उदाहरणका रूपमा अधि सारिएको छ।

पापतन्त्रको अग्रगतिको प्रमाणस्वरूप युक्रेन

साम्यवादको पतन केवल राजनीतिक परिवर्तनको रूपमा मात्र होइन, तर नास्तिकतामाथिको आत्मिक पराजय, पोपसत्ताको भूराजनीतिक अग्रगति, तथा विश्वव्यापी प्रभुत्वतर्फ पोपसत्ताको पुनरागमनको आरम्भको रूपमा प्रस्तुत

गरिन्छ। युक्रेन सोभियत धार्मिक दमनको विघटन र पूर्वी युरोपमा रोमको रणनीतिक विजयको अध्ययन-प्रकरण बन्छ। यसले थोपिएको नास्तिकताबाट पुनर्स्थापित क्याथोलिक अधिकारतर्फको दृश्यात्मक परिवर्तनलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, र युक्रेनी क्याथोलिक चर्चको वैधीकरणलाई “उत्तरका राजा”ले “दक्षिणका राजा”लाई “बवण्डरझैँ” पन्छाउँदै गएको भविष्यसूचक पुष्टि मानिन्छ।

युक्रेन र व्यापक भविष्यवाणीसम्बन्धी अनुक्रम

1. १७९८ – पोपसत्ताले प्राणघातक घाउ प्राप्त गर्छ।
2. १९१७ – नास्तिकवाद रूसमा सर्छ (बोल्शेविक क्रान्ति)।
3. १९८९ – सोभियत सङ्घ पतन हुन्छ।
4. युक्रेन – क्याथोलिक चर्चलाई वैधानिक मान्यता दिइयो।
5. पापतन्त्रले पुनः भू-राजनीतिक प्रभाव प्राप्त गर्दछ।
6. संयुक्त राज्य अन्ततः पोपीय प्रभावअन्तर्गत आउँछ (दानियेल ११:४१)।
7. सम्पूर्ण संसारले पछ्याउँछ (दानियल ११:४२-४३)।

युक्रेन सोभियत नास्तिकता र पुनर्स्थापित पोपीय प्रभावबीचको संक्रमणको एक भागको रूपमा चरण ३-४ मा पर्छ।

युक्रेनसम्बन्धी छलफलमा सन्दर्भित स्रोतहरू

- जेफ पिपेन्जर (मुख्य धर्मशास्त्रीय रूपरेखा)

अगमवाणीको आत्मा

- महान् विवाद
- छानिएका सन्देशहरू
- मण्डलीका लागि साक्ष्यहरू

धर्मनिरपेक्ष प्रेस

- टाइम पत्रिका
- लाइफ म्यागजिन
- यू.एस. न्यूज़ एण्ड वर्ल्ड रिपोर्ट

युक्रेनलाई निम्नसँग सम्बन्धित रूपमा उल्लेख गरिएको छः

- दोस्रो विश्वयुद्धपछिको क्याथोलिक सतावट
- युक्रेनी क्याथोलिक चर्चको भूमिगत अस्तित्व
- गोर्बाचेभ-भ्याटिकन कूटनीति
- क्याथोलिक पदानुक्रमको वैधानिक पुनर्स्थापना

समाचारपत्रमा युक्रेनको भूमिकाको सारांश

सोभियत नास्तिकतावादअन्तर्गत युक्रेन दमन गरिएको क्याथोलिक धर्मको एक दुर्ग थियो। युक्रेनी क्याथोलिक चर्चको वैधीकरणले दक्षिणका राजाको दुर्बलतासूचक संकेत दियो। युक्रेनमा भ्याटिकनको प्रभावले पोपसत्ताको पुनरुत्थानलाई प्रदर्शन गर्‍यो, र युक्रेनको धार्मिक परिवर्तनले दानियेल ११:४० पूरा हुँदैछ भन्ने कुराको मूर्त प्रमाणको रूपमा सेवा गर्‍यो। युक्रेनसँग सम्बन्धित घटनाहरू पोपसत्ताको घातक घाउ निको पारिने प्रक्रियाको पहिलो चरणको

एक अंश बने। यसर्थ, युक्रेनलाई कुनै पृथक् राजनीतिक घटनाको रूपमा होइन, तर दानियेल ११ का अन्तिम चालहरूभित्रको एक भविष्यवाणीय संकेतचिन्हको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ।